

Zoon van Themis

Titanenkinderen deel 2

Eerder verschenen:

Titanenkinderen:
Dochter van Oceanus

Zoon van Themis

Titanenkinderen deel 2

Sanne Meulepas

Schrijver: Sanne Meulepas
Coverontwerp: Sanne Meulepas
ISBN: 9789464359169
© Sanne Meulepas
Facebook: Titanenkinderen

1

Met moeite focus ik me op de vragen die voor me liggen, maar mijn gedachten blijven afdwalen. Zodra de diploma uitreiking geweest is, ga ik weer op reis. Nu niet naar Atlantis, maar naar het volk van mijn moeder. Ondanks dat ze op Atlantis na afgelopen zomer geaccepteerd hebben dat ik half kind van Themis ben, zoals ze zichzelf noemen, ben ik bang voor de reacties als we juist naar hen toe gaan. Want dat is waar ik straks heen moet. En ik ben vooral bang dat ik me weer opnieuw moet bewijzen. Weer opnieuw met argwaan bekeken word. Mijn moeder laat niets los over waar we specifiek heen gaan, en dat helpt ook niet mee. Al probeert ze me er van te verzekeren dat het wel mee gaat vallen. Een fluistering voor me trekt me uit mijn gedachten. Er is weer iemand klaar. Focus! Nog een paar vragen. Ik lees de volgende vraag aandachtig, en schrijf mijn antwoord op. Maar tijdens het lezen van de vraag die er op volgt, dwalen mijn gedachten weer af naar afgelopen zomer. Naar het gevecht wat we met Philyra geleverd hebben, en hoe ze nu een deel uitmaakt van de bevolking op Atlantis. Onze geschiedkundige is. Dingen kunnen raar lopen. Meer leerlingen zijn klaar, en de examenzaal loopt langzaam leeg. Ik dwing mezelf om de laatste vragen in te vullen. Ik slaak een diepe zucht als het gedaan is. Klaar! Terwijl ik zo stil mogelijk om de andere leerlingen die nog bezig zijn niet te storen mijn spullen in pak, komt de surveillant naar me toe gelopen om mijn examen op te

halen. Omdat ik de opgaves graag mee wil nemen, moet ik nog even wachten tot de examentijd officieel klaar is. Dat geeft me de kans om mijn gedachten op de vrije loop te laten. Een van de redenen waarom ik het zo spannend vind om naar mijn moeders volk te gaan, is dat ik ook daar getraind moet worden. En op Atlantis ging dat goed door hard werken, maar daar zaten we allemaal in hetzelfde schuitje. Iedereen begon vanaf de basis. Ik weet niet of er hier meer gaan zijn die tegelijk met mij getraind gaan worden. Ergens zou ik dat wel fijn vinden, maar tegelijkertijd vind ik dat ook erg spannend. Heb ik liever dat maar een paar mensen zien hoe ik een flater sla. Want ik heb niet het gevoel dat ik daar erg goed in ga zijn. Het voelt alsof mijn Merfolk kant sterker is, en dus gaat overheersen. De andere reden dat ik er tegenop zie, is omdat ik er officieel als afgezant van het Merfolk heen ga. Ik heb dus twee doelen. Mijn vader wil graag de laatste restjes van de strijd die er geweest is wegstrijken, en zelfs een samenwerking voorstellen. Hoewel dat een aantal jaar geleden nog ondenkbaar was, staat nu de volledige raad achter hem. Aan mij de schone taak om dat te bewerkstelligen. Ze hebben de hoop dat het mij wel gaat lukken, omdat ik een halfbloed van hun volk ben. Dat omdat ik een soort van bij ze hoor, ze sneller geneigd zijn om mee te werken. Mijn moeder gaat mee, het is de eerste keer dat ze terug gaat sinds ze er weggegaan is. Ook zij ziet er tegenop, al heeft ze ook gezegd dat ze er naar uitkijkt om bepaalde mensen weer te zien. Mensen met wie ze al die jaren via brieven nog contact

gehouden heeft. De enige die daar geen last van heeft, is Neron. Omdat we een officiële delegatie zijn, wil de raad graag dat er nog iemand van het Merfolk bij is. Aangezien hij toch al bij ons logeert, mag hij ook mee. En hij heeft geen enkele last van stress, spanning of wat dan ook. Natuurlijk niet. Hij ziet het vooral als een groot en nieuw avontuur. Het lukt mij alleen niet om er ook op die manier in te staan. Daarvoor zie ik teveel beren op de weg.

Ongeveer een week later krijgen we de uitslag van de examens, waar we niet voor hadden hoeven vrezen. Beiden zijn we geslaagd. Niet dat als Neron niet zou slagen, dat voor hem een probleem zou opleveren. Voor mij echter wel. Dat had betekend dat ik in de zomer een herexamen had moeten doen, en onze hele trip naar mijn moeders volk afgeblazen zou worden. Of eigenlijk uitgesteld. Want van afblazen is hoe dan ook geen sprake. Ergens was het heel verleidelijk, maar nee, ik kan niet expres mijn examens verpesten, hoe ik ook opzie tegen deze reis. Dat Neron geslaagd is, is voor mij trouwens totaal geen verrassing, hij heeft het Nederlands zo snel geleerd, en is ook zo slim. Het kon bijna niet anders dan dat hij alle vakken zou halen. Met de diploma uitreiking bijna twee weken daarna, heb ik het meeste van mijn spullen die mee moeten al gepakt, en Neron ook. Het is niet dat we het in de periode daar tussen erg druk gehad hebben. Ja, er zijn wel verschillende examenfeestjes geweest waar we heen gegaan zijn. Het hoort er een beetje bij. Gelukkig waren het er maar een paar, waar zo ongeveer het hele

examenjaar was. We zijn er bewust maar naar een paar gegaan, omdat we ons niet helemaal thuis voelen tussen mensen die pas dit jaar aardig tegen me zijn gaan doen. Tot en met vorig schooljaar werden Anisa en ik buitengesloten en gepest. Mijn veranderde uitstraling van afgelopen schooljaar heeft daar verandering in gebracht. Dat de interessante uitwisselingsleerling mijn vriendje is, heeft er ook aan meegeholpen. Daarom zijn we voor de vorm naar een paar feestjes geweest, maar hebben we de rest van de uitnodigingen afgeslagen. We zijn ook niet van die feestbeesten. Dat betekent wel dat we nu vooral nog een paar dagen hebben om hier samen door te brengen. Letterlijk. Vandaag en morgen nog, en dan gaan we. Max is direct na de eindexamens over gekomen, om bij Anisa te kunnen zijn deze zomer. Of eigenlijk om zoveel mogelijk tijd met haar door te brengen. Een paar dagen nadat wij gaan, vertrekken ze naar Atlantis, voor een intensief programma in het onderzoekscentrum. We besluiten om te kijken of ze samen wat willen doen, in de hoop dat we nog een paar dagen het gevoel hebben dat alles normaal is. Max en Anisa hadden juist besloten vandaag een fietstocht te maken, hoor ik wanneer ik haar bel. Wij vinden dat een goed idee, en sluiten bij hen aan na even gevraagd te hebben of ze dat wel oké vinden. Het is heerlijk om weer met zijn vieren samen te zijn, en het voelt weer een beetje als toen we net op Atlantis aangekomen waren. Voordat de anderen ons erkenden, laat staan aardig tegen ons waren. Maar na onze training, de ceremonie met het hart van Atlantis,

en niet te vergeten de strijd tegen Philyra, zijn we hechter dan ooit geworden. We praten over van alles en nog wat. Over de vakantieplannen, en ik ben wel een beetje jaloers op hen. Terwijl wij iets totaal onbekends gaan doen, mogen zij weer terug naar Atlantis. Yareli, Dylana, Kito en Shoney komen er ook weer heen, die zijn het afgelopen jaar eerst terug naar huis geweest, om duidelijk te maken hoe de zaken er op Atlantis voor staan inmiddels. En om te kijken hoe de stemming daar is ten aanzien van wat er afgelopen zomer gebeurd is. Hoe graag had ik weer een zomer met ze doorgebracht! Anisa ziet mijn weemoedige blik, en besluit me een beetje op te vrolijken. 'Kop op! Weet je nog hoe je vorig jaar op keek tegen het vertrek naar Atlantis? En vervolgens je terugkeer naar huis? Het is iedere keer weer goed gekomen. En nu heb je Neron en je moeder bij je. Het komt vast wel goed.' Dankbaar geef ik haar een knuffel. Maar goed dat we even een pauze genomen hadden om wat te eten en te drinken. Anders had ik haar van haar fiets getrokken als ik haar een knuffel had willen geven. Na alles wat we afgelopen zomer hebben meegemaakt, heb ik nog steeds haar opbeurende woorden nodig. Max en Neron zijn het met Anisa eens. 'Jij bent zo vindingrijk, het gaat wel goed komen.'

'Jullie hebben gelijk, het komt vast ook wel goed. Maar ik vind het gewoon zo spannend. En het is de eerste keer ook dat ik officieel als afgezant van het Merfolk ergens heen ga. Want vergeet niet, dit is niet alleen maar om daar getraind te worden. En ik ben vooral bang dat als ik niet goed blijf, of ze alleen maar

al vinden dat ik het niet goed doe, ze me als afgezant ook gelijk niet serieus nemen.' Na deze woorden zijn de anderen even stil. Waarschijnlijk hadden ze er nog niet zo over nagedacht. Ik helaas maar al te vaak, ik ben goed ik piekeren. Het is de eerste keer dat ik deze zorgen uitgesproken heb, maar het doet me niet beter voelen. Eerder slechter, alsof het nu ik het gezegd heb pas echt is. Na wat voor mijn gevoel uren is, maar waarschijnlijk maar een paar minuten, neemt Neron het woord. 'Weet je, meer dan afwachten wat er komt kun je niet doen. Gewoon het dag voor dag nemen, net als je op Atlantis deed. We zien het allemaal vanzelf wel. En vergeet niet, je moeder is er bij, en ik ook. We gaan je echt niet in de steek laten.' Die woorden helpen me, en de rest van de middag hebben we het vooral over alle schoolvakanties sinds we op Atlantis zijn geweest. Met kerst zijn alle vrienden bij ons geweest. Ik moet zeggen, met zijn vieren op mijn kamer was erg krap maar wel bijzonder gezellig! De jongens hebben bij Neron op de kamer geslapen. Het hele huis was vol met Merfolk, en Max en Anisa natuurlijk ook. Alle andere vakanties zijn we naar Atlantis geweest, waar ik vooral veel geleerd heb van het aanwezig zijn bij raadsvergaderingen. Daar tussendoor heb ik via videochat veel contact gehad. Op die manier was ik er toch een beetje bij, en bleef ik goed op de hoogte van alle ontwikkelingen. Ondanks dat mijn vader in eerste instantie bedacht had dat ik deze zomer pas weer terug zou komen. Nu ik eerst naar mijn moeders volk ga, ben ik wel blij dat ik toch tussendoor nog geweest ben. Ik had het denk ik

niet kunnen verdragen als ik een heel jaar lang niet op Atlantis was geweest, en dan ook nog eerst deze missie had moeten doen voor ik er weer terug kon komen.

Als we aan het eind van de middag weer thuis komen, is mijn humeur toch wel wat verbeterd, al blijft de spanning wel bestaan. Als ik de deur open doe, staat me een nieuwe verrassing te wachten. ‘Pap!’ roep ik uit nog net voordat ik me in zijn armen stort. Hij heeft amper de tijd om te reageren. Je kan wel zeggen dat onze verstandhouding het afgelopen jaar flink verbeterd is. Allebei mijn ouders lijken blij te zijn met hoe ik reageer. Neron houdt zich een beetje afzijdig. Ondanks dat hij deze zomer en de andere momenten dat we terug zijn geweest Erwien heeft leren kennen als mijn vader, en niet alleen als de zoon van Oceanus, de leider van ons volk, heeft hij nog steeds best wel wat ontzag voor hem. Gelukkig duurt dat moment niet lang, want Neron wordt er gelijk door mijn vader bij gehaald. ‘Goed ook jou weer te zien jongen! Ik heb begrepen dat jij ook alle vakken gehaald hebt? Gefeliciteerd jullie beiden!’ Met een grote grijns staan we hem aan te kijken. ‘Wat doe je hier eigenlijk? Je weet dat we overmorgen vertrekken, dan ben je hier maar zo kort.’

‘Tsja, wat kan ik zeggen. Ik miste mijn meisjes.’ Mijn moeder wordt ineens vuurrood. Ugh, dat soort dingen hoef ik dus echt niet te zien van mijn ouders. Al is het wel goed om te zien dat er van wrijving totaal geen sprake meer lijkt te zijn. Maar ook zij hebben het afgelopen jaar contact gehouden, al hebben ze elkaar

niet in het echt gezien sinds hij (verlaat) terug ging naar Atlantis. Mijn vader voegt er nog wat aan toe, nu serieus. 'Het is niet alleen dat hoor, al was dat wel de voornaamste reden. De ouders van Anisa vinden het wel fijn als ze niet helemaal alleen met Max de lange vlucht maakt. Ik ben hun begeleider, ook omdat haar ouders mij vorig jaar al hebben leren kennen.' Mijn gedachten dwalen hierdoor af naar de eerste keer dat mijn vader hier voor de deur stond. Ik zucht, wat is er in het afgelopen jaar eigenlijk veel veranderd. Die zucht lijkt bij mijn ouders aan te komen. 'Wat is er Meira, zit je iets dwars?' Even aarzel ik, zal ik ze vertellen over mijn zorgen? Nee, die hou ik liever voor me. Wel heb ik nog een andere vraag, en stiekem komt het wel goed uit dat mijn vader hier is. Anders had ik hem moeten bellen of een berichtje moeten sturen voordat ik antwoord zou hebben. 'Mam, waar we naartoe gaan, is daar, zeg maar...' en ik val stil. Mijn moeder moedigt me aan. 'Is daar wat Meira?' 'Is daar familie?' Mijn ouders kijken elkaar aan. Mijn moeder geeft antwoord 'Ja, daar is familie. En flink wat ook nog. Al heb ik ze al die tijd niet gesproken, en heb ik geen idee nog hoe ze op mij gaan reageren. En volgens de laatste berichten die ik heb gekregen, zul je ze ook zeer zeker gaan ontmoeten.' Ik slik. Dan kijk ik mijn vader aan. 'Is er op Atlantis eigenlijk ook familie van ons? Ik kan me namelijk niet herinneren dat ik aan iemand voorgesteld ben dat er bij gezegd werd dat we familie waren.' 'Nee, op Atlantis hebben wij geen familie meer. Daar buiten ook niet trouwens' voegt hij er aan toe. Voordat ik kan vragen hoe

dat zit, praat mijn vader verder. 'Op de een of andere manier is het onze familie al generaties lang niet gelukt meer dan één kind te krijgen.' Met een schuin oog op mijn moeder, 'al wil ik best proberen of een tweede er in zit.' Ja, gatverredamme dus. Dit soort praat hoef ik écht niet te horen. 'Ja, dat laatste hoef ik dus niet te weten, iets te veel informatie. Maar er is dus niemand, ook jouw ouders niet?'

'Nee, mijn ouders zijn een paar jaar nadat ik terugkeerde naar Atlantis overleden. Je hebt ooit over mijn "verdwijning" gelezen, mijn ouders zijn beiden naar Atlantis gegaan. Maar mijn vader werd ziek, en toen hij overleed, tsja, ik denk dat ze het idee dat ze nog een keer zo lang zonder hem moest niet aan kon. Korte tijd daarna werd mijn moeder ook erg ziek, en overleed. Ik vrees dat aan mijn kant, ik echt je enige familie ben. Van het bloed dan, want ik denk dat velen daar je in hun hart geadopteerd hebben.' Deze informatie moet even bezinken. Ondanks dat ik er niet eerder naar gevraagd heb, en niet helemaal weet wat ik gemist heb, voel ik wel een soort gemis. Mijn moeder neemt het over. 'Als we bij mijn volk zijn aangekomen, zul je mijn vader niet kunnen ontmoeten, ook die is jaren geleden overleden. Mijn moeder daarentegen,' ze zucht eens diep. 'Die zal zeker aanwezig zijn. Ik zal je vast waarschuwen: zij kan wel eens de meest lastige persoon zijn die je daar gaat ontmoeten. Ze heeft, hoe zal ik het zeggen, een bepaalde houding. Mening. Hoe je het ook noemen wil. Zij was destijds de voornaamste reden dat toen ik zwanger bleek, ik hier ben gaan wonen, en niet naar haar

teruggegaan ben. Meer ga ik je niet vertellen, ik heb namelijk een vage hoop dat ze wat ontdooit als ze een kleindochter blijkt te hebben. Zeker omdat ik geen broers of zussen heb. Het schijnt best wel een klap voor haar geweest te zijn toen ik vertrok, en vooral dat ik niet terug kwam.' Ik trek de conclusie dat dit alle informatie is die ik voorlopig ga krijgen, en dring niet verder aan. 'Kun je ons meer vertellen over waar we heen gaan? Ik hoop dat het niet zo ver is als Atlantis.'

'Nee, we blijven zelfs binnen Europa. Hiervoor moeten we naar Roemenië. Meer mag ik jullie er niet over vertellen, tot we er zijn.' Ze kijkt mijn vader aan. 'Ergens zou ik willen dat je mee kon gaan, maar het lijkt me een te groot risico. De reacties op dat Meira en Neron komen zijn niet bij iedereen positief, en we kunnen beter niet nog meer olie op het vuur gooien. Eerst maar eens zien hoe dit bezoek gaat vallen daar.' Mijn vader knikt als teken dat hij het er mee eens is. 'De leider van het Merfolk mee laten gaan is inderdaad niet het meest verstandige plan. Neron en Meira is al risico, hoewel Meira hopelijk een klein streepje voor heeft omdat ze jouw dochter is. Ik heb de hoop dat we als volkeren dichter bij elkaar kunnen komen, en Meira is als mijn dochter wel de meest aangewezen persoon om het Merfolk te vertegenwoordigen. Na mij is ze een soort van het hoogste in rang.' Mijn moeder knikt bedachtzaam. 'Ja, daar heb je wel een punt.' Dit doet me aan een nieuwe vraag denken. 'Mam, ik weet nog dat je vorig jaar een beetje beledigd was toen pap de naam woudgeesten gebruikte. Hebben jullie, net als het Merfolk, een

andere naam die jullie voor jezelf gebruiken? Ik had het eerder willen vragen, maar dacht er steeds niet aan.' Mijn moeder knikt. 'Die hebben we zeker. En je hebt hem vast wel eens eerder gehoord. We noemen onszelf Dryaden.'

'En dat geldt voor het hele volk? Ook voor de mannen? Of zijn die er niet, net zoals in de mythen?'

'Oh, die zijn er zeker wel. Maar omdat de voertaal Engels is, worden mannen en vrouwen hetzelfde genoemd, Dryad, of Dryads in meervoud. Scheelt weer gedoe met een naam verzinnen die beide geslachten dekt.' Dat laatste met een lichtelijk vals lachje naar mijn vader, waarvan je kan zien dat het niet zo bedoeld is. Die schudt alleen zijn hoofd, kennelijk kan het grapje hem niet zoveel schelen. 'Dank je, dat scheelt weer als we daar aan komen. Het is een beetje lullig als we als officiële delegatie daar aan komen, en ik gelijk iedereen beledig door de verkeerde naam te gebruiken.' Dat staat me op een tevreden knik van allebei mijn ouders.

De bel klinkt, en onderbreekt daarmee dit gesprek. Ik kijk verbaasd op, want voor zover ik weet verwachten we niemand. Daar staat dan weer tegenover dat ik ook niet verwacht had dat mijn vader hier zou zijn. Het kan dus zomaar eens zijn dat er nog meer mensen zijn die ik niet verwacht had. Mijn moeder komt met vier dampende dozen naar binnen gelopen. 'Etenstijd' lacht ze. Ik had nog niet eens in de gaten hoe laat het was, maar nu de pizzalucht mijn neus in drijft, merk ik wel hoeveel trek ik heb. Terwijl ik haar nog een beetje schaapachtig na kijk, loopt ze naar

de keuken, gevolgd door mijn vader. Neron heeft in de gaten dat ik achterblijf. 'Het is maar pizza, geen reden om zo verbaasd te kijken. Kom.' Daar moet ik toch wel wat om lachen, en ik pak de hand die hij naar me uit steekt. In de keuken zitten mijn ouders al klaar aan tafel. Mijn vader kijkt tevreden als hij ons hand in hand binnen ziet komen, mijn moeder wat bedenkelijker, maar ze zegt niets. Als we aan tafel gaan zitten zegt ze pas weer iets. 'Aangezien we overmorgen vertrekken, leek het me wel toepasselijk om vandaag pizza te eten, net als vorig jaar.' Mijn vader en ik glimlachen, Neron kijkt verbaasd. Ik bedenk me dat hij dat verhaal nooit gehoord heeft. 'De eerste avond dat mijn vader hier kwam, hadden we ook pizza besteld.' Leg ik uit. 'Dus toen de deurbel ging, dachten we dat het eten er was. Was dat even een verrassing dat er helemaal geen pizzabezorger stond, maar mijn vader, die mee eerder die dag de stuipen op het lijf had gejaagd.' Dat verhaal spreekt Neron ook wel aan, en hij moet er dan ook hartelijk om lachen. Een deel had hij eerder wel al gehoord, alleen dat mijn vader zo voor de deur stond niet. Mijn moeder heeft kennelijk meer trek dan ik verwacht had, want ze klinkt wat vinnig als ze wat zegt. 'Kunnen we dan nu eindelijk gaan eten? Ik heb namelijk best wel trek.' Als we knikken deelt ze de dozen uit. Binnen het jaar dat Neron bij ons logeert, heeft ze ook zijn voorkeur voor pizza leren kennen. Dat is dan ook de reden dat ze dit nu als verrassing kon doen. Al had ze het anders ook wel gedaan, haar kennende. Dan had ze gewoon wat uitgekozen, en gehoopt dat hij dat lust.

We eten allemaal met smaak onze pizza op, en even is het stil. Als we allemaal klaar zijn, ruimen we gezamenlijk de spullen op, wat niet zo heel moeilijk is, want veel zoi is het niet. Mijn ouders kijken elkaar zo diep in de ogen dat ik me alleen maar uit de voeten wil maken, en dat zo snel mogelijk. Ik schraap mijn keel. 'Mam, wij gaan naar boven hoor.' Er komt geen reactie. Ik kijk naar Neron en haal mijn schouders op. Dan niet. Zonder verder nog iets te zeggen lopen we naar boven. We besluiten dat we samen nog even op mijn kamer gaan zitten, voor we ieder onze eigen gang gaan. Neron gaat op mijn bed zitten. Voordat ik er bij kom zitten, zet ik de tv aan, om wat geluid op de achtergrond te hebben. Of er iets interessants langs komt, zien we zo wel. Als ik tegen hem aan kruip, geeft hij me een kus op mijn voorhoofd. Ik slaak een diepe zucht. 'Ben je er klaar voor?' Ik snuif. 'Wat denk je zelf na wat ik vanmiddag zei?' Toch geef ik opnieuw een eerlijk antwoord 'Ja en nee. Ik vind het spannend, maar dat vond ik ook toen we naar Atlantis gingen. Ik weet dus niet in hoeverre ik vooral mezelf zit op te naaien om niks.' Een zacht lachje. 'Jou kennende, en als ik zie hoe je het op Atlantis deed, zit je inderdaad jezelf op te naaien om niks.' Voordat ik verontwaardigd kan reageren, voegt hij er al iets aan toe. 'Maar dat hoort juist bij je. Je vraagt je continue af of wat je doet wel het goede is. Je neemt niets voor waar aan, maar onderzoekt. Je staat overal heel open in, en dat is niet verkeerd. Je mag alleen af en toe wat meer vertrouwen in jezelf hebben. Dat vertrouwen hebben anderen namelijk wel in jou.' Ik zucht en kruip als

antwoord nog wat dichter tegen hem aan en hij houdt me nog iets steviger vast. We vinden op tv een documentaire over de oceaan, en besluiten dat dit precies is wat we vanavond nodig hebben.

Nadat de docu afgelopen is, gaat Neron naar zijn eigen kamer. Ik besluit nog even te gaan tekenen, voor ik ga slapen. Ik ben langer bezig dan ik denk, en als ik eindelijk mijn schetsblok weg leg, blijkt het al tegen twaalf uur te zijn. Uitgebreid gapend kruip ik onder de deken. Nog één dagje thuis, dan gaan we.

2

Onze laatste dag thuis brengen we vooral luiierend door. Hij gaat sneller voorbij dan ik verwacht had, en voor ik het weet is het avond. Anisa en Max komen kort nog even langs om ons gedag te zeggen. ‘Heel veel succes’ zegt ze tegen me, en het enige wat ik kan doen is knikken als antwoord. De tranen staan me bijna in de ogen. Het is niet de eerste keer dat we een deel van de zomer zonder elkaar doorbrengen, maar wel de eerste keer dat we elkaar de hele zomer niet zien. Combineer dat met dat ik iets nieuws, spannends ga doen, terwijl zij terug mag naar Atlantis, en ik heb het er even heel moeilijk mee. Waarschijnlijk is het ook gewoon een vorm van heimwee naar Atlantis. Zij vertrekken maar een paar dagen na ons, wat mijn vader de kans geeft om in ons huis de laatste dingen op te ruimen. De ochtend van ons vertrek moeten we vroeg op. Onze vlucht vertrekt om zeven uur in de ochtend, wat betekent dat we maar een paar uur geslapen hebben als we wakker gemaakt hebben. Nu komt het wel goed uit dat we niet meer de laatste dingen in onze koffers hoeven te stoppen. Mijn moeder geeft ons de kans rustig wakker te worden, terwijl zij de koffers vast in de auto legt. Mijn vader gaat mee, zodat de auto niet de hele periode op Schiphol hoeft te staan. Voor ik de vertrekhal in loop, geeft hij me nog een dikke knuffel. ‘Doe je ze allemaal de groetjes van me?’ fluister ik. ‘Natuurlijk lieverd. Ik weet zeker dat ze je zullen missen.’ We kijken elkaar nog een keer aan, voordat ik me op mijn moeder richt. Die ziet er erg gespannen uit, en neemt niet eens afscheid

van mijn vader, wat me eigenlijk best verbaast. Hem verbaast het kennelijk minder, want hij knikt naar haar als afscheid. Ze knikt terug, en richt zich op de vertrekhal. Ik vind het lastig om haar blik te peilen. Neron krijgt nog een stevige hand van mijn vader. Blijkbaar wordt er nog wat besproken tussen die twee, want ik zie hem ernstig knikken als antwoord op iets wat Erwien zegt. Dan is het moment aangebroken dat we echt naar binnen moeten om in te checken.

Ik krijg bijna flashbacks naar ongeveer een jaar geleden, toen Anisa en ik hier met mijn vader stonden om naar Atlantis te gaan. Ik slik een brok in mijn keel weg, en richt me op wat komen gaat. Het inchecken neemt niet veel tijd in beslag, op dit tijdstip zijn er niet veel mensen die naar Warschau willen reizen, wat onze eerste richting is, en de rijen zijn kort. Blij bevrijd te zijn van mijn koffer, en alleen mijn rugzak te hebben, ga ik op zoek naar een plek om te zitten. Mijn moeder stelt voor dat we ergens gaan zitten om te ontbijten, omdat we nog best wel wat tijd hebben voordat we moeten boarden. Aan boord zullen we ook wel eten kunnen kopen, maar het is fijn vast wat in de maag te hebben. Neron en ik stemmen hier enthousiast mee in. Er is zo ongeveer geen moment op de dag dat ik niet kan eten, en inmiddels ben ik ook al een aardige tijd op. Mijn maag rommelt al flink wat. We besluiten ergens een bankje te zoeken. Neron is evenzeer ochtendmens als ik, wat betekent dat we beide zwijgen, nog steeds niet helemaal wakker. Ik hang een beetje tegen hem aan, en hij slaat zijn arm om me heen. Aan de ene

kant omdat hij weet dat ik dat gewoon fijn vind, maar aan de andere kant ook omdat mijn spanning zich in vlagen aan het opbouwen is. Tegen hem aan hangen is rustgevend. In de tussentijd loopt mijn moeder naar een van de vele punten waar eten te halen is. Na een minuut of tien zien we haar weer terug lopen, met een tasje. Nieuwsgierig proberen wij er in te gluren om te zien wat ze meegenomen heeft. Met een lachje haalt ze er van alles uit. Van sandwiches tot saucijzenbroodjes, en flesjes drinken niet te vergeten. Het afgelopen jaar heeft ze wel gezien wat we aan eten kunnen verstouwen. Wij vallen als een dolle aan op het eten, alsof we al dagen niets gehad hebben. 'Waar komt die eetlust toch vandaan?' vraagt ze zich hardop af. Neron en ik kijken elkaar aan, halen onze schouders op, en eten door. Ontbijt is belangrijker dan antwoord geven. Nadat we alles verorberd hebben, besluiten we wat winkeltjes te bekijken om de tijd te doden. Mijn moeder heeft hier weinig zin in, en gaat vast naar de gate. We spreken af elkaar daar over een uur weer te treffen. Ik slenter met Neron allerlei winkeltjes door, de een wat interessanter dan de ander. De meest kitscherige souvenirwinkeltjes leveren de grootste lol op, omdat ze zo stereotiep bevestigend zijn. En dan heb ik het over de stereotypen die mensen in het buitenland over ons hebben. Klompen, molens en tulpen. Om het over de hoeveelheid oranje en stroopwafels maar niet te hebben. Ondanks dat het heel verleidelijk is om alvast wat meuk te kopen voor onze vrienden, heeft het weinig zin dat nu al te doen. Dat kunnen we beter doen

als we weer terug naar Atlantis gaan. Want ze opscheppen met kitscherige toeristische zooi is te leuk om niet te doen. Helemaal omdat toen ze met kerst hier waren, ze zelf niks gekocht hebben. We besluiten in een klein winkeltje nog een paar tijdschriften te kopen voordat we weer terug gaan naar mijn moeder. Dan hebben we onderweg in ieder geval nog wat extra's te lezen. Ze heeft al een plekje gevonden bij de gate, waar het langzaam aan toch wel vol begint te lopen. We gaan naast haar zitten, en ik geef haar het tijdschrift wat ik voor haar uitgezocht heb. 'Dank je' zegt ze zacht. Onderzoekend kijk ik haar aan, ik vind haar er erg gespannen uit zien. 'Mam, gaat het wel?' Neron doet heel diplomatiek even alsof hij niet hoort waar wij het over hebben, de schat. 'Ja en nee. Ik kijk er naar uit om mijn familie, onze familie' verbetert ze, 'weer te zien. Maar ik weet niet hoe mijn moeder gaat reageren, hoe de rest gaat reageren. Daar ben ik wel een beetje bang voor.' Ik frons. Dit is de eerste keer dat ik gemerkt heb dat mijn moeder ergens bang voor is. 'Zijn ze zo beangstigend dan?'

'Beangstigend? Nee. Intimiderend? Ja, absoluut. Er is een reden waarom ik niet terug durfde. Dat was niet alleen vanwege wie je vader was, maar alleen al het feit dat ik zwanger was. En dat het niet van iemand van ons eigen volk was.' Ik besluit de vraag te stellen die al bijna een jaar op mijn lippen brandt. 'Mam, vorig jaar heb je me al iets uitgelegd over dat niet alleen papa's familie belangrijk was, maar heb je ook door laten schemeren dat er met jouw familie ook iets was. Is het misschien tijd om daar

meer over te vertellen?’ Ik zie mijn moeder bedenkelijk kijken. Even ben ik bang dat ze me nog steeds niets wil vertellen, en mijn toon wordt wat scherper. ‘Het liefst voordat we daar aankomen en ik fouten maak. Vergeet niet dat ik er niet alleen als jouw dochter heen ga, ik ga er ook heen als mijn vaders dochter. Als vertegenwoordiging van het Merfolk. Alles wat je me kunt vertellen wat me kan behoeden voor fouten is welkom.’ Daar moet mijn moeder een paar tellen over nadenken. Ik zie aan haar ogen welke beslissing ze genomen heeft voordat ze iets zegt. ‘Ik denk dat je gelijk hebt’ zegt ze langzaam. ‘Neron, luister jij ook mee? Ik denk dat het handig is dat jij deze informatie ook krijgt.’ Neron legt het tijdschrift weg waarin hij zat te lezen. Ik zie mijn moeder naar woorden zoeken voordat ze begint. ‘Om te beginnen moet je weten dat ik al die jaren dat ik er niet meer ben geweest, wel contact heb gehouden. Niet met veel mensen. Eén iemand eigenlijk, een oude vriendin. Calanthia en ik stammen niet van dezelfde familie af, maar we zijn wel samen opgegroeid. Ik ben altijd rustelozer geweest dan zij, en daarom ben ik de wereld ingetrokken, waarbij ik jouw vader heb leren kennen. Onze families zijn wel altijd nauw betrokken geweest. Waar haar familie een adviseursrol op zich had, was mijn familie degene die heerste, en advies kreeg. Onze moeders waren ook erg goede vriendinnen, waardoor het niet meer dan logisch was dan dat wij samen opgroeiden. Het is niet specifiek mijn tak van de familie die over de Dryads heerst. Gelukkig niet. Dan had ik nooit weg kunnen komen. Die eer is aan mijn tante, de zus van

mijn moeder. Haar nakomelingen zullen verder heersen, wat andere takken van de familie vrijer laat in wat ze doen. Mijn moeder heet Evette, en zij is even stijfkoppig als haar zus. Tenminste, dat was ze de laatste keer dat ik er was. Maar die zou nooit een delegatie van het Merfolk toelaten, dus misschien dat ze wat minder star geworden is. Hoe mijn moeder is? Volgens Calanthia is ze niet veranderd. De heerser, baas, koningin, hoe je het noemen wil van de Dryads, word Meliai genoemd. Een van de Dryadensoorten uit de Griekse Mythologie. Mijn tante, de Meliai, heet Arista, al had ze liever een naam gehad die verwees naar haar functie. Haar ouders waren gelukkig zo verstandig om haar niet zo'n hoogdravende naam te geven. Ik weet niet precies wie er verder van de familie nog zijn, daar hebben we in onze brieven niet over gesproken, maar dit zijn de belangrijkste twee om te weten. Omdat ik wel behoor tot dezelfde familie als de Meliai, was het een grote schande dat ik weg ging, en vooral weg bleef. Ondanks dat we wat vrijer gelaten worden, was dat net een stapje te ver voor de meesten. Ik heb ook geen idee of er nog directe afstammelingen van Arista zijn, daarover heeft Calanthia me nooit op de hoogte gehouden. Alleen hoe het met mijn ouders ging. Waarschijnlijk is zij degene die ons opwacht bij onze bestemming.' Haar verhaal wordt onderbroken door de oproep dat onze vlucht mag boarden. 'Meer hoeft je nu niet te weten. Meer weet ik zelf eigenlijk ook niet. Kom, laten we gaan.' Ik moet deze informatie even laten bezinken, en het wachten in de rij voor de laatste controle is daar een mooi moment voor.

Langzaam schuiven we naar voren, tot we eindelijk aan de beurt zijn. Ik ben er met mijn gedachten niet bij, en let dan ook niet op mijn omgeving. Mijn moeder geeft me een klein stootje, omdat ik nog niet in de gaten had dat we zo ver opgeschoven waren. Ik overhandig mijn ticket en paspoort, en na een korte check staan we alle drie voor de ingang van de sluis. Ik haal diep adem en doe een stap naar voren. Op naar het volgende avontuur. In het vliegtuig aangekomen blijken onze plaatsen niet volledig naast elkaar te zijn. We hebben twee plaatsen naast elkaar, een naast het raam en die daarnaast. De andere is er voor, ook aan het raam. Gelukkig vindt mijn moeder het niet erg als Neron en ik naast elkaar gaan zitten. Neron is zelfs zo lief om mij bij het raam te laten zitten. Als bedankje geef ik hem een kus op zijn wang.

Mijn moeder draait zich naar ons om. 'Dit is een relatief korte vlucht. We vliegen eerst naar Warschau, dat duurt ongeveer twee uur. Daar hebben we een tussenstop die ongeveer even lang zal duren. Vanaf daar vliegen we naar Cluj-Napoca. Dat zal iets meer dan twee uur duren. Dat betekent dat we ongeveer halverwege de middag bij onze bestemming aan zullen komen.' 'Nou, dat is dan korter dan naar Atlantis. Daar waren we dik een dag naar onderweg.' Mijn moeder lacht een beetje. 'Tsja, ik kan er weinig aan doen dat je vaders volk zo ver weg woont.' Ik verbeter haar. 'Het is ook mijn volk mam. Of je nu wil of niet, ik maak er ook deel van uit. En biologisch gezien maak ik ook deel uit van jouw volk natuurlijk, maar of ze me zo op zullen nemen

als het Merfolk? Dat moeten we nog afwachten.’ Mijn moeders blik wordt wat donkerder. Volgens mij vindt ze het niet zo prettig dat we onderweg zijn naar haar volk, en ik het zo opneem voor het Merfolk. Maar het is ook zo, ik ben een deel van het Merfolk, of ze nu wil of niet. In hoeverre ik een deel van de Dryads ben, is nog maar afwachten. Mam draait zich weer terug, en Neron geeft me een klein kneepje in mijn hand. ‘Goed gezegd’ fluistert hij. Ik fluister terug ‘ik vind het vervelend om zo te reageren naar mijn moeder, maar ze moet niet doen alsof ik er niet bij hoor. Het afgelopen jaar heeft ze genoeg bewijs gezien dat ik echt een onderdeel van het Merfolk ben.’ Neron knikt zwijgend, en ik staar naar buiten. Van binnen twijfel ik. Vind ik het wel echt zo vervelend om zo te doen naar mijn moeder? Als ik heel eerlijk ben, vind ik het juist fijn dat ik voor mezelf ben opgekomen. Vorige zomer ben ik flink veranderd, en daar moet ze mee om leren gaan. Ik snap dat het lastig voor haar is, maar ze heeft het zelf enigszins veroorzaakt. Plus dat ze zelf al die jaren niet eerlijk tegen me is geweest, al begrijp ik het wel. Het was ook een ingewikkelde situatie. En wie zou het geloofd hebben? Ik denk dat ik het ook niet had geloofd als ze me het eerder had verteld. Gedurende de hele periode dat we taxiën en opstijgen blijf ik uit het raampje kijken. Pas als we echt goed in de lucht zitten, kijk ik weer naar Neron. Hij kijkt met een begripvolle blik naar me, hij heeft me goed leren lezen en ziet dat er veel in mijn hoofd om gaat. Hij heeft me een kneepje in mijn hand. Als ik er klaar voor ben mijn zorgen met hem te

delen, is hij er om naar me te luisteren. Ik zucht nog maar eens, in de hoop dat alles daardoor wat lichter aanvoelt. Wat is mijn leven ingewikkeld geworden het afgelopen jaar. Of nou ja, niet alles is ingewikkeld. De manier waarop mensen reageren is soms ingewikkeld. De enige die nooit onbegrijpelijk voor me is, is Neron. Alhoewel... het enige wat ik aan hem af en toe niet begrijp is zijn onvoorwaardelijke steun voor me. Het waarom daarachter. Maar dat komt denk ik meer voort uit mijn eigen onzekerheid.

De rest van de reis verloopt eigenlijk heel rustig. Omdat we zo vroeg ontbeten hebben, kopen we in het vliegtuig nog wat. We redden het anders gewoon niet, daar zijn we te grote eters voor. Het handigste hieraan is wel dat we in Warschau niets hoeven te kopen op het vliegveld, want Neron en ik hebben behoorlijk ingeslagen. Het voordeel van als officiële gezant van het Merfolk te gaan, is dat je ook budget krijgt vanuit het potje daarvoor. Genoeg in ieder geval om de hele zomer geen honger te lijden, en als het nodig blijkt te zijn kunnen we zelfs zonder problemen een eerdere vlucht terug boeken. De zakken zoetigheid puilen dan ook bijna onze tassen uit als we aankomen voor de tussenstop. Mijn moeder schudt haar hoofd als ze het ziet. 'Jongeren en zoetigheid, ik zal het nooit begrijpen' verzucht ze. Neron doet nog een poging. 'We verbruiken gewoon veel energie' zegt hij opgewekt. 'En dus moeten we dat ook flink aanvullen'. Mijn moeder rolt met haar ogen bij dat antwoord, maar zegt niets. Ik wijt het vooral aan de spanning die ze heeft

omdat we terug naar haar volk gaan. Ze vindt het goed dat we het vliegveld verkennen, en net als op Schiphol, gaat ze vast naar de gate. 'Wel maar een kort rondje hoor!' Waarschuwt ze ons. 'Jullie moeten echt op tijd terug zijn, en hier kennen jullie het niet.' We knikken braaf en gaan op pad. 'Wat is je moeder vandaag... Ik weet niet hoe ik het moet beschrijven' zegt Neron. 'Ik weet het' zucht ik. 'Ze is gewoon gespannen. Ze is niet meer terug geweest sinds ruim voor mijn geboorte.'

'Maar ze is zo... kortaf, bozig, bezorgd. Zo ken ik haar niet.'

'Jup, welkom in mijn wereld vlak voor mijn vader bij ons kwam. Toen was het nog erger, want ik mocht bijna nergens heen.' Ik denk er aan terug. Dat was geen leuke periode, al had het wel een prima einde. 'Oh ja' herinnert Neron zich. 'Dat had je inderdaad verteld op Atlantis. Ach ja, we zullen het er maar mee moeten doen.' Ik gniffel en geef hem een speelse duw. 'Het is wel mijn moeder ja. Dat klinkt ook niet aardig.' Maar ik ben niet boos. Ergens heeft hij wel een beetje gelijk. Het hele jaar door is mijn moeder gezellig geweest, niets aan de hand. Oké, ze was om een of andere reden niet helemaal blij met onze relatie, al is ze altijd aardig naar Neron geweest. Nog steeds lijkt ze er niet heel gelukkig mee, maar zo erg heeft ze ons daar ook niet in beperkt. We mochten alleen niet op dezelfde kamer slapen. Ergens heb ik het gevoel dat ze me liever samen ziet met een Dryad, maar Neron heeft nu eenmaal mijn hart gestolen, en daar moet ze maar mee leren leven. Alsof ze zelf niet gevallen is voor iemand van het Merfolk. Maar ongeveer een week geleden werd ze

ineens kortaf, en alles wat we vandaag dus ook zien. 'Weet je?' zeg ik. 'We gaan ons gewoon van onze beste kant laten zien, zowel naar haar als naar de andere Dryads. Dan kunnen ze ons niets verwijten. Kan zij ons niets verwijten.' Daar is Neron het mee eens. 'Eigenlijk heb ik wel genoeg gezien' zegt hij. 'Laten we maar terug gaan.' Ik knik.

De tweede vlucht is bijna saai te noemen. Gelukkig zitten we hier wel naast elkaar. Met een gangpad ertussen. We moeten er een beetje om lachen hoe de indeling soms gaat. Neron en ik hebben nog genoeg zoetheid om de vlucht mee door te komen, maar desondanks kopen we toch een broodje wanneer ze voor de lunch komen. Even wat hartigs kan geen kwaad. Mijn moeder wordt steeds onrustiger naarmate de vlucht vordert, en ik heb besloten het gewoon te negeren. Hopelijk gaat het over als we op de plek van aankomst zijn. Dat vliegveld blijkt een stuk kleiner dan Schiphol te zijn, maar desondanks kijk ik mijn ogen uit. Het gevoel ergens anders te zijn is heel sterk, wat natuurlijk ook niet zo vreemd is. Ondanks dat vliegvelden allemaal wat op elkaar lijken, zit er genoeg verschil tussen om een vakantiegevoel te kunnen krijgen. Lang hoeven we gelukkig niet te wachten op onze koffers, waardoor we vrij vlot het vliegveld af lopen. Ik ben benieuwd hoe we het laatste stuk gaan afleggen, een klein beetje verwend door de helikopters van Atlantis waar ik inmiddels volledig aan gewend ben. Ik hoor ergens iemand een gil slaken, en automatisch kijk ik die kant op. Mijn moeder reageert met een vergelijkbaar geluid, en ik ben stomverbaasd.

Een dergelijk geluid heb ik haar nog nooit horen maken. Dan stort een onbekende vrouw zich in haar armen. 'Calanthia! Oh, wat heb ik jou gemist!'

'Suzanne! Het is echt veel te lang geleden. Je bent echt geen spat veranderd!' De onbekende vrouw doet een klein stapje achteruit, en bestudeert mijn moeder uitgebreid. 'Ja, je bent wel veranderd. Maar niet onherkenbaar.' Een klein lachje. 'Je bent je babyvet kwijt!' Samen schateren ze het uit, en ik sta compleet verbijsterd te kijken. Ik heb mijn moeder nog nooit zo uitbundig gezien, zelfs de laatste dagen met mijn vader niet. Dan draait Calanthia zich naar ons. 'Ik vergeet me bijna voor te stellen. Ik ben Calanthia, ik ben hier om jullie op te halen. En jullie moeten Meira en Neron zijn.' Nog steeds een beetje beduusd knikken we. Eindelijk heb ik de gelegenheid om haar te bekijken. Calanthia is een lange, slanke vrouw. Goed verzorgd, alsof ze ergens op een kantoor werkt. Ze heeft lang, bruin haar, met een flinke slag erin. Geen krullen, al zit het er dichtbij. Haar groene ogen staan helder, en ze heeft een blos door haar enthousiasme op haar wangen. Niets waaraan je haar afkomst zou kunnen afzien, hooguit de groene ogen en gezonde kleur van veel buiten zijn. Ik besluit dat als ze ons zo hartelijk begroet, ze niet zo verkeerd kan zijn. En ze is een vriendin van mijn moeder. Ook denk ik terug aan wat Neron en ik afgesproken hebben. Onze beste kant laten zien. Daar komt bij dat ze me geen enkele reden heeft gegeven om haar niet aardig te vinden. Ik steek mijn hand uit, die ze meteen vast pakt. 'Aangenaam kennis met je te maken

Calanthia. En ja, je hebt gelijk, ik ben Meira en dit hier is Neron.’ Neron schudt ook haar hand, en Calanthia kijkt tevreden. ‘Ik kan zien welke trekken je van je vader hebt, maar je lijkt ook behoorlijk op je moeder toen ze jouw leeftijd had.’ Even trekt er een droevige blik over haar gezicht, maar die is snel verdwenen. Oh ja, dat was vlak voor mijn moeder vertrok, die was toen iets ouder dan ik nu ben. ‘Kom, dan gaan we naar de auto. Het is niet ver rijden.’ De auto waar ze mee is gekomen is ruim genoeg om al onze koffers in te doen, gelukkig. Hoeven we ze niet op schoot te nemen. Mijn moeder gaat voorin zitten, waardoor er alleen achterin plek voor Neron en mij over blijft. Als we onderweg zijn, stel ik de vraag die op mijn lippen brandt. ‘Mogen we dan nu eindelijk weten waar we naartoe gaan?’ Calanthia en mijn moeder kijken elkaar aan, en het is de eerste die het woord neemt. ‘Ik neem aan van wel. Jij hebt nog niets gezegd?’ Hierbij kijkt ze naar mijn moeder, die haar hoofd schudt. ‘Ik heb alleen uitgelegd dat we naar Roemenië gingen, meer niet.’

‘We gaan naar Hoia Baci. Het is een groot bos waar wat... verhalen over rond gaan. Die zijn natuurlijk niet volledig uit de lucht gegrepen, en we doen soms ons best om ze wat aan te moedigen. Niet alles hebben wij veroorzaakt, maar we hebben wel handig gebruik gemaakt van deze verhalen.’ Bij deze woorden kijk ik naar Neron. Een beetje net als Atlantis dus eigenlijk. Ik zie aan zijn ogen dat hij dat ook denkt. De rest van de autorit vertelt Calanthia over de verhalen die rond gaan. De verdwenen herder, het meisje wat na vijf jaar weer verscheen.